

VALLESPÍR

(Fragment)

AQUELL VAQUER...

Aquest vaquer que guarda la vacada
no dirieu que sembla un mariner
amb sa brusa que s'infla a la ventada
i el seu cant d'esperit aventurer?
Si és mariner d'aquest mar d'herba
[trindra,
podrà confondre amb el solc d'una nau
aquell raig de claror que ve d'encendre
el cel de març pintat de blanc i blau.
Sense esforç s'imagina una carena
amb sa proa florida d'espinaç;

el cirerer tot blanc, de la sirena
el cos banyat d'escuma al cap del ras.
De la muntanya al cim s'alça una vela
que va sense equipatge ni llagut;
i la rosa dels vents què la revela
sinó el plomall obert de la puput?
Deixem errar la nau de primavera
amb els encants de la musa de març...
Aquell vaquer en el prat davant l'Albera
i la tofa d'alzines seculars!

TARDA DE REIS

Me plau de veure el mas de l'alta riba,
amb un vol de coloms sobre el teulat.
S'endevina de lluny com l'aigua viva
brolla del Loire color de pa torrat.
Dos caçadors han trencat el silenci.
Passa la merla emportant-se l'esglai.

¿Per què privà el meu esperit que es
dintre el ban de puresade l'espai? [llenci
Floreix l'estona al cim d'una acacia
mentre que la ribera va cantant
la vall que juny l'Albera que somia
al Canigó, dreçat com un gegant.

PETIT BARRI

Ara que has vist la gàbia dels ocells
que mesuren l'enuig grana per grana,
cull el delit en l'escala forana
de les olles florides de clavells.
Mira com juguen a estiracabells
els falziots entorn de la campana
i a tot arreu la cigala debana
un cant que sembla un vaivé de garbells.

Si ets matiner, saludaràs la Berta
que arriba del seu mas la desca omplerta
del bé de Déu de fruites del replà,
recordant el convit de la font fresca,
i aquell fonçal de la collada on tresca,
dintre les parceries, el senglar.

Vallespir

Edmond Brazés

Viola

TESTIMONI DEL SILENCI

MONTSERRAT

Enllà, cap al cel, esvaint-se,
nodrint-se en la llum dels camins
pressentits, lluny dels lleus i anodins
solcs terrenals, s'endinsa

aquesta grisa forma Santa,
entre un espurnejar d'estels,
cap a l'eternitat —suma de cels—
que als ulls d'aquesta Verge canta!

Potser una barca i un fris
de núvols diran el símbol
dels moridors en platges
del record. Salom, en brases
del temps crema la teva sang,
temptes l'alliberança...
Vell Dèdal amarg
recreant un intens laberint.
Hi manquen cares d'àngels
i dolces mans de noies,
i molt d'aquell morir primaveral
en nits d'eterna persistència,
frec a frec d'una galta rosada,
somniaós en el bleix d'una sina.
S'hi esgota l'aeri prodigi;
el pensament, però, no amoreix com
Cementiri de déus sense marbres: [cera.
l'esforç per renèixer és difícil;
corrompre's a ple sol, encara,
és viable destí de vivents esquelets
d'ombres d'un somni gris
cada vegada més,
devers l'adopció del silenci,
adreçant un somriure patètic.
Sinera, sol·licitud dels beats.
Sota les oliveres que vigilen el mar
un Infant respirava el teu aire
i besava el teu cel,
redimint amb son plor
la greu malenconia
dels teus xiprers tristíssims...

Joan Barat

Premi Centre Català de Rosario

A LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

(Fragments)

Quin infinit d'albors, d'en cel i en terra;
se'n dilueixen per les llunyanies.
Brillen molt lluny les neus, les pirinenques,
des d'Aragó fins prop la mar llatina.
Quin senti enllà hores fuites i reialmes.
Les parles són, de rel mateixa, vívides!
Entre les boires, dins la mar, Mallorca,
els "tres testos del càntir que es rompia"... (1)
i hi restaven, clovetes enciseres;
toies de flors, la Mar les té, en sos ritmes.
Més cap al Sur, no albirarem València;
no la veurem, ni des d'aqueixa cima;
ni d'ací dalt; ni des d'enmig la terra
més xamosa, més dolça, més bonica!
Tan sols l'amor coneix ben bé on es troba.
La història i la parla ens l'afranquien!
Els allunyats, quan a la terra tornen,
des del seu mar, sí, el Montserrat albiren.
Baixem, ara, al recés, a mitja altura,
il·luminats d'espais, d'atzur i vida.
Gaudim la terra, nostra, mil·lenària,
i flors i herbatge, als nostres peus catifa.

Baixem, entre el respir i l'esperança;
venim, a aquesta Conca de delícies,
prop la Mare de Déu dels nostres segles,
des del vuit-cents vuitanta-vuit, llum viva.
Guifré la hi assentava, vencedora,
cloent pau amb la gent de la morisma.
Preguem-li pel futur de Catalunya
si és servat el passat i Ella en venia!
Porta a la Mà la terra catalana,
punt, en l'esfera que hi sosté. Vigila
la vida de la pàtria, i amb Ella
l'Infant, qui ens mostra la brunyida pinya.
—Salveu-ne els fruits, oh Mare i Nin!.. Salveu-ne
la fe, que aixeca els munts i les valls pitja.
Rebeu-nos en les hores doloroses;
digueu-nos les futures alegries!
I als qui vivim tan lluny i en recordances,
veniu-nos en l'estrella matutina!
Veniu-nos-hi quan vespertina estrella
se'n torna cap a Vós, finit el dia.
Permanent llum. Estel d'altre hemisferi,
Mare, encercleu el món, iris i Cinta!

Gràcia B. de Llorenç

(1) En "Atlàntida" de Verdaguier, "La balada de Mallorca".